

Arrest

nr. 171 628 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en sjiit te zijn. U was woonachtig in de Al-Garaf wijk te al-Hay (provincie Wassit). U woonde daar samen met uw vader, moeder en broers.

In 2006 werd uw broer A. samen met uw nonkel vermoord door het Mehdi leger. Hij werd vermoord omdat hij lid was van een emergency interference unit die samenwerkte met de Amerikanen. Uw nonkel werd per toeval medeslachtoffer van deze aanslag omdat hij samen op stap was met uw broer.

Op 12 mei 2014 verscheurde u een poster van twee sjiitische imams, nl. Mohammed Bakr al-Sadr en Mohammed Sadique al-Sadr. De poster hing op een 100tal meter van uw huis. De volgende dag hing er op exact dezelfde plaats een dreigbrief gericht aan u. U was in Bagdad op dat moment om uw loon te ontvangen. U zag de brief niet persoonlijk maar enkel op foto. S., een vriend van u uit de buurt, stuurde u foto's van de dreigbrief via de mobiele telefoon door. U kreeg nadien ook een telefoon van uw familie,

ze vroegen u om niet naar huis terug te keren. U verbleef die nacht in Bagdad en reisde de volgende nacht naar uw tante die op het platteland woonde. U verbleef bij uw tante tot uw vertrek uit Irak.

U verliet Irak op 15 juni 2015 en reisde met het vliegtuig naar Turkije. Op 2 juli 2015 zette u uw reis verder vanuit Turkije en nam u de boot naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u op 16 juli 2015 uw reisweg verder over land en reisde door Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk. Op 19 juli 2015 vertrok u uit Oostenrijk en nam u het vliegtuig richting België. U kwam in België aan op 20 juli 2015 en diende uw asielaanvraag in op 22 juli 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, de overlijdensaktes van uw broer (en een bewijs van het overlijden van uw broer) en nonkel, een aanvraag tot onderzoek naar de moord op uw broer, foto's van de dreigbrief, foto's van uw militaire dienst, foto's van de identiteitskaart van uw broer en het nationaliteitsbewijs van uw broer.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak vermoord wordt door het Mehdi leger. Daarnaast vreest u ook dat de overheid u naar de gevangenis zal sturen, omdat de overheid in handen is van de al-Dawa partij. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève.

Het Commissariaat-generaal(CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de dreigbrief die aan een muur in de buurt hing weinig logisch en vaag. Zo weet u niet of die brief nog aan de muur hangt of reeds verwijderd is. U zei letterlijk "ik weet het niet, ik heb geen idee" (CGVS, pg. 14). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw ouders hierover gemakkelijk informatie konden inwinnen aangezien ze op een 100tal meter van de bewuste muur wonen, antwoordde u dat ze u 'niks hadden verteld en niks hadden gevraagd' en dat hij misschien vernietigd was door de regen of dat hij er toch nog hing (CGVS, pg. 14). Het is weinig logisch dat u zich niet bij uw familie geïnformeerd hebt over de dreigbrief en u zich niet vergewist heeft over het feit of de brief nog op de muur hangt of niet. Zeker aangezien de dreigbrief de enige bedreiging was die ooit aan u werd gericht en hij de oorzaak vormde voor uw vertrek uit Irak. Bovendien vroeg u zelf aan uw vriend wanneer hij u de foto's van de dreigbrief doorstuurde om de dreigbrief te vernietigen (CGVS, pg. 11). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u later niet meer hebt geïnformeerd naar de brief, u wou immers zelf dat hij vernietigd werd. Dergelijke vage en weinig logische verklaringen over de dreigbrief doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U maakt bovendien weinig aannemelijk dat u effectief door het Mehdi leger of de al-Dawa partij werd gezocht. Zo stelde u zelf dat u zowel voor als na de dreigbrief geen enkel probleem gekend hebt (CGVS, pg. 12 & 17). U verklaarde ook dat uw ouders, broers en zussen geen problemen gekend hebben na de dreigbrief en dat er niemand na de dreigbrief bij u thuis is langs geweest (CGVS, pg. 5 & 15). U verklaarde bovendien dat u niet op een officiële lijst met gezochte personen stond en vlot langs check-points kon passeren wanneer u het land verliet dankzij uw militaire badge (CGVS, pg. 16). Het is weinig waarschijnlijk dat wanneer de al-Dawa partij of een militie zoals het Mehdi leger naar u op zoek is ze het dan enkel bij deze brief zouden laten en zelfs niet de moeite zouden doen om bij u thuis naar u op zoek te gaan. U verklaarde bovendien zelf dat het Mehdi leger 'sterker is dan de overheid' (CGVS, pg. 17). Het feit dat u en uw familie geen problemen gekend hebben na de dreigbrief en u bovendien probleemloos checkpoints passeerde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts zijn de verklaringen die u geeft voor uw laattijdige vertrek uit Irak weinig aannemelijk. U verklaarde dat u nog een jaar bij uw tante bleef en niet onmiddellijk vertrok na de dreigbrief omdat u geen plan of idee had om buiten Irak te gaan en omdat uw financiële situatie niet al te best was (CGVS, pg. 15). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u zich in een slechte financiële situatie bevond. U gaf immers zelf aan al sinds 2006 te werken voor het Irakese leger waar u Arif of sergeant was (CGVS, pg. 7). U was daar een militaire trainer. U verklaarde ook dat u op de bewuste dag van de dreigbrief net om uw loon ging in Bagdad. Daarnaast gaf u aan dat uw ouders 2 à 3 jaar geleden een woning kochten, waardoor uw familie niet meer huurde maar eigenaar werd van een huis (CGVS, pg. 6). Beide elementen, uw inkomen als sergeant en het feit dat uw ouders over een eigen woning beschikten, wijzen eerder op een stabiele dan op een precaire financiële situatie die u instaat zou moeten stellen om uw land snel te kunnen verlaten. De vaststelling dat u, zonder aannemelijke reden, dermate lang wachtte vooraleer u uw land van herkomst verliet, kan niet worden aanvaard. Dergelijk gedrag correspondeert immers niet met de houding die van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze mag verwacht worden.

Ten slotte legde u tegenstrijdige verklaringen af over de onderduiking bij uw tante. U vermeldde tijdens het gehoor bij het CGVS dat u na de dreigbrief ongeveer een jaar en een maand bij uw tante hebt verbleven in een dorpje op 70 km van waar u woonde (CGVS, pg. 6). U had dit echter niet vermeld op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken. Toen u hiermee werd geconfronteerd, zei u dat u dit wel

gezegd had op het interview op DVZ (CGVS, pg. 5). Er dient te worden vastgesteld dat u wel degelijk de kans kreeg om uw woonplaatsen te vermelden tijdens het overlopen van de vragenlijst van DVZ. Het is weinig waarschijnlijk dat wanneer u een onderduikadres, waar u verbleef gedurende zo'n lange periode vermeldt bij DVZ, zij dit niet genoteerd zouden hebben. Het feit dat u klaarblijkelijk bij de DVZ niet vermeld heeft dat u meer dan een jaar ondergedoken leefde bij uw tante, doet dan ook bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, de overlijdensaktes van uw broer en nonkel, de foto van de identiteitskaart van uw broer, de foto's van uw legerdienst, het nationaliteitsbewijs van uw broer en het document in verband met het onderzoek naar het overlijden van uw broer bevestigen enkel uw identiteit, het overlijden van uw broer en nonkel en de identiteit van uw broer welke in deze beslissing niet worden betwist. Uw broer en nonkel kwamen om in 2006 zodat er aldus dient geconcludeerd te worden dat dit gegeven voor u geen aanleiding vormde om Irak te ontvluchten en internationale bescherming te zoeken. Daarnaast legde u ook foto's voor van de dreigbrief. Aan dergelijke foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wassit te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een

aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hij ten tijde van het gehoor op het CGVS niet zeker wist of de dreigbrief nog steeds aan de muur hing, zodat hij terecht “ik weet het niet, ik heb geen idee” kon antwoorden. Hij stelt dat hij nog steeds contact heeft met zijn ouders en van tijd tot tijd vraagt naar de dreigbrief. Bij één van de laatste contacten, ongeveer één maand voor het gehoor, werd bevestigd dat de dreigbrief er nog steeds hing. Hij stelt dat niemand die durft weg te nemen, aangezien het verwijderen ervan gelijk staat met spelen met de dood. Bijgevolg is de vernietiging van de brief volgens hem enkel en alleen afhankelijk van de weesomstandigheden.

Verder benadrukt verzoeker dat hij in de periode waarin hij bij zijn tante verbleef, niet buitenshuis ging. Door zijn handelwijze na het ophangen van de dreigbrief, heeft hij navolgende problemen kunnen voorkomen, zo stelt verzoeker. Hij meent dat het ophangen van een dreigbrief voor de sjiitische milities gelijk staat met een officiële opsporing. De sjiitische milities hebben nagelaten een klacht tegen hem in

te dienen, zodat hij niet op een officiële lijst staat met gezochte personen van de overheidsdiensten. Hij stelt verder dat hij besloot om zijn militaire badge te tonen bij de checkpoints, aangezien hij op deze manier het minste kans had om verder gecontroleerd te worden. Hij stelt dat de milities in het zuiden van Irak niets te doen hebben met de checkpoints, die door het leger, en dus de staat, worden bemand. Dat zijn naaste familieleden geen problemen hebben gekend, wijst verzoeker aan het feit dat indien een sjiitische militie (Mehdi-leger) problemen heeft met een sjiit (verzoeker), zij dan enkel en alleen de betreffende persoon (verzoeker) straffen en zich niet richten tot de hele sjiitische familie (verzoekers familie). Hij wijst erop dat zijn broer voor zijn dood ook slechts één enkele dreigbrief heeft gekregen, zodat verzoeker weet dat één enkele bedreiging voldoende is om vervolgens te worden gedood door de sjiitische milities. Verzoeker wijst er ook op dat de overheid niet durft op te treden tegen het Mehdi-leger en dat, indien hij zou worden gedood door de militie, een klacht van zijn familie een loutere routineklacht zou zijn zonder resultaat. In de officiële documenten zou men volgens hem nooit melding maken van het "Mehdi-leger" maar van "terroristen".

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten laattijdig te zijn vertrokken uit Irak, blijft verzoeker bij zijn verklaringen. Hij stelt dat zijn ouders een familiewoning hebben kunnen kopen met het geld dat verzoeker had gespaard en dat zijn vermoorde broer had nagelaten. Daarvan is volgens hem weinig cash geld over. Sinds het probleem in mei 2014 heeft hij niet meer gewerkt, waardoor werd geleefd van de laatste spaarcentjes die nog over waren.

Verder wijst verzoeker erop dat op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd gevraagd naar het "laatste adres in het land van herkomst" en naar de "hoofdverblijfplaatsen", hetgeen hij begreep als een vraag naar de officiële adressen. Hij ging ervan uit dat een onderduikadres niet als een officieel adres kan worden beschouwd. Zijn vermelding van de landbouwregio werd wellicht omwille van dezelfde reden, namelijk dat dit geen officieel adres was, niet genoteerd door de DVZ.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de dood van zijn broer en oom, ondanks dat dit dateert van 2006, nog steeds een belangrijke invloed heeft op zijn leven. Verzoeker stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *"Allereerst, het overlijden van zijn broer en zijn oom is dé reden voor zijn daad, zijnde het scheuren van die affiche. Verzoeker is nog steeds kwaad voor de moord op zijn broer en zijn oom. Verzoeker heeft het nog steeds geen plaats kunnen geven. Het feit dat de sjiitische milities, gesteund door de geestelijke leiders, zo machtig zijn, ondanks alle wanpraktijken en misdaden die ze stellen, is voor verzoeker een ware doorn in het oog. Daarnaast is het zo dat het overlijden van zijn broer en zijn oom ook de subjectieve vrees in hoofde van verzoeker vergroot. Verzoeker weet tot wat de sjiitische milities in staat zijn. Verzoeker weet dat de sjiitische milities geen genade kennen en een persoon zullen viseren en vervolgen totdat hun doel, de dood van de betrokkene, is bereikt. De dood van verzoekers broer en oom zijn inderdaad niet de hoofdreden van verzoekers vlucht, maar deze onbetwiste feiten beïnvloeden wel de gedragingen en de subjectieve ervaringen van verzoeker."*

Verzoeker meent dat hij in de absolute onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land van herkomst in te roepen. Hij stelt de sjiitische milities te vrezen en wijst erop dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de sjiitische milities in Irak veel macht hebben.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker betwist de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Wassit in de bestreden beslissing. Hij stelt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak op heden fragiel is. Er zijn sjiitische milities actief, die in feite iedereen uit de weg ruimen die zich kritisch uitlaat ten aanzien van de geestelijke leiders, dan wel de sjiitische overheid. *"Verzoeker is een persoon die gedragingen heeft gesteld, als uiting van zijn ongenoegen ten aanzien van de geestelijke leiders."* Verzoeker verwijst naar de COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"* in het administratief dossier. Hij stelt tevens dat bepaalde feiten in Zuid-Irak vraagtekens oproepen over de veiligheid en dat veiligheidssituatie er slechts schijnbaar stabiel is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht omdat hij vreest naar de gevangenis te worden gestuurd daar de overheid in handen is van de al-Dawa-partij, en omdat hij bedreigd wordt door een sjjiitische militie, het Mehdi-leger, omwille van het verscheuren van een poster van twee sjjiitische imams. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat (i) verzoekers verklaringen over de dreigbrief aan de muur vaag en weinig logisch zijn, (ii) zowel verzoeker als zijn familieleden geen problemen hebben gekend zowel voor als na de dreigbrief, (iii) verzoekers verklaringen voor zijn laattijdige vertrek uit Irak weinig aannemelijk zijn, (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de onderduiking bij zijn tante, en (v) de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker betreffende de dreigbrief aan dat hij op het moment van het gehoor niet zeker wist of de brief nog aan de muur hing en dat hij tijdens een contact met zijn ouders één maand voor het gehoor vernam dat de brief er nog hing. Hierbij dient opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding maakte van het feit dat hij een maand eerder van zijn ouders had vernomen dat de brief er nog hing wanneer hem hiernaar werd gevraagd. Integendeel, verzoeker verklaarde dat zijn ouders niets hadden verteld en niets hadden gevraagd. Dat niemand de brief durft te verwijderen, omdat dit spelen met de dood is, en dat de brief enkel vernietigd kan worden door de weersomstandigheden, is slechts een blote *post factum*-verklaring die verzoeker aan de hand van geen enkel objectief element staft. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aan zijn vriend vroeg om de dreigbrief te vernietigen.

Dat verzoeker verder geen problemen zou hebben gekend nadat de dreigbrief werd opgehangen, omdat hij in de periode waarin hij bij zijn tante verbleef niet buitenshuis ging, kan niet worden aangenomen. Indien verzoeker meent dat hij in België internationale bescherming dient te vragen omwille van een bedreiging vanwege het Mehdi-leger, is het niet aannemelijk dat verzoeker aan deze bedreiging zou kunnen ontkomen door louter binnenshuis te blijven bij zijn tante. Bovendien kende niet alleen verzoeker geen problemen, maar ook zijn familieleden werden op geen enkele wijze lastiggevalen. Dat sjjiitische milities enkel de sjjiet straffen waarmee zij problemen hebben en niet diens familie, is opnieuw slechts een blote bewering vanwege verzoeker, die hij op geen enkele wijze staft. Dat zijn broer werd vermoord na één enkele bedreiging, betekent op zich niet dat verzoeker wel degelijk werd bedreigd door het Mehdi-leger. Ook verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat voor de sjjiitische milities het ophangen van een dreigbrief gelijk staat aan een officiële opsporing, is een blote bewering die hij op geen enkele wijze staft. Verder dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker met zijn militaire badge gemakkelijk langs checkpoints kon passeren, hetgeen erop wijst dat zijn vrees om in de gevangenis te belanden omwille van het feit dat de overheid in handen is van de al-Dawa-partij, onterecht is, temeer daar er geen officieel opsporingsbericht voor hem bestaat. Dat de overheid niet zou durven optreden tegen het Mehdi-leger – een bewering die overigens opnieuw op geen enkele wijze wordt gestaafd door verzoeker – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de door zijn ouders gekochte familiewoning werd gekocht met verzoekers spaargeld en het door zijn vermoorde broer nagelaten geld, waarvan echter weinig cash geld over is, dient opgemerkt dat verzoeker naliel hieromtrent tijdens zijn gehoor enige verdere uitleg te verschaffen, zodat hij niet verder komt dan het opwerpen van een loutere *post factum*-verklaring. Daarenboven doet het feit dat het geld zou zijn geïnvesteerd in een familiewoning op zich geen afbreuk aan het feit dat verzoekers familie eigenaar is van een woning en bijgevolg wel degelijk kan worden besloten dat zij zich niet in een financieel precaire situatie bevinden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

"Voorts zijn de verklaringen die u geeft voor uw laattijdige vertrek uit Irak weinig aannemelijk. U verklaarde dat u nog een jaar bij uw tante bleef en niet onmiddellijk vertrok na de dreigbrief omdat u geen plan of idee had om buiten Irak te gaan en omdat uw financiële situatie niet al te best was (CGVS, pg. 15). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u zich in een slechte financiële situatie bevond. U gaf immers zelf aan al sinds 2006 te werken voor het Iraakse leger waar u Arif of sergeant was (CGVS, pg. 7). U was daar een militaire trainer. U verklaarde ook dat u op de bewuste dag van de dreigbrief net om uw loon ging in Bagdad. Daarnaast gaf u aan dat uw ouders 2 à 3 jaar geleden een woning kochten, waardoor uw familie niet meer huurde maar eigenaar werd van een huis (CGVS, pg. 6). Beide elementen, uw inkomen als sergeant en het feit dat uw ouders over een eigen woning beschikten, wijzen eerder op een stabiele dan op een precaire financiële situatie die u instaat zou moeten stellen om uw land snel te kunnen verlaten. De vaststelling dat u, zonder aannemelijke reden, dermate lang wachtte vooraleer u uw land van herkomst verliet, kan niet worden aanvaard. Dergelijk gedrag correspondeert immers niet met de houding die van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze mag verwacht worden."

Opnieuw werpt verzoeker een loutere *post factum*-verklaring op waar hij stelt dat hij dacht dat op de DVZ enkel naar officiële adressen werd gevraagd wanneer hij zijn verblijfplaatsen diende weer te geven. Geenszins blijkt dit uit de vraagstelling zoals weergegeven in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 16). Gelet op de grote impact en de lange duur van het beweerde onderduiken, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker reeds op de DVZ melding maakte van zijn beweerde verblijf bij zijn tante, zelfs al was dit enkel een onderduik- en geen officieel adres. Bovendien kan tevens redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij op de DVZ melding maakte van het beweerde onderduiken bij zijn tante, gelet op de lange duur ervan en het feit dat hij gedurende deze periode steeds binnenshuis zou zijn gebleven.

Waar verzoeker stelt dat de dood van zijn broer en oom in 2006 de subjectieve aanleiding was voor hem om de poster van de imams te verscheuren, dient opgemerkt dat deze bewering niet te rijmen valt met zijn bewering verderop in zijn verzoekschrift dat de sjiitische milities dermate machtig zijn en een persoon zullen viseren en vervolgen totdat hun doel, de dood van de betrokkene, is bereikt. Indien verzoeker weet dat de sjiitische milities hem sowieso zullen doden, is het niet aannemelijk dat hij zijn woede acht jaar later botviert door het verscheuren van een poster van sjiitische imams in een omgeving zoals hij deze zelf omschrijft. Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de dood van verzoekers broer en oom in 2006 plaatsvond, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille hiervan heden internationale bescherming vraagt. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw woonkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, de overlijdensaktes van uw broer en nonkel, de foto van de identiteitskaart van uw broer, de foto's van uw legerdienst, het nationaliteitsbewijs van uw broer en het document in verband met het onderzoek naar het overlijden van uw broer bevestigen enkel uw identiteit, het overlijden van uw broer en nonkel en de identiteit van uw broer welke in deze beslissing niet worden betwist. Uw broer en nonkel kwamen om in 2006 zodat er aldus dient geconcludeerd te worden dat dit gegeven voor u geen aanleiding vormde om Irak te ontvluchten en internationale bescherming te zoeken. Daarnaast legde u ook foto's voor van de dreigbrief. Aan dergelijke foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wassit te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte

voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op de analyse van verweerder, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) en de door verweerder gemaakte analyse onjuist of achterhaald zouden zijn. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER